

“Permanezcamos con Cristo, tratemos de ser cada vez más uno con Él; sigámoslo, imitémoslo en su amor, en su ir al encuentro de los demás; y salgamos, tengamos la audacia de trazar nuevos caminos para el anuncio del Evangelio”.

(Papa Francisco)

evangelio cotidiano **10**

SOBRE NUDOS

Un himno de vísperas dice: *Dame el dormir -morir- con los que aquí anudaste a mi querer.* Y es que, todos anhelamos reencontrarnos en la Casa del Padre con los que compartieron nuestros días y ya no están: padres, hermanos, amigos... No hay evidencia doctrinal de que este deseo vaya a cumplirse, pero tenemos gran confianza y seguridad de que así será.

Anudaste a mi querer; o sea, se crearon unos lazos tan grandes que pervivirán por siempre, porque el amor no muere. Es hermoso reflexionar sobre estos nudos y pensar con gratitud en las personas que nos quisieron y que quisimos.

Yo amplio esta expresión, incluyendo a la gente que ha pasado y pasa por mi vida. Es un regalo inmenso el saber que muchas personas habitan en mi interior, que sus nombres, sus rostros y acciones despiertan y avivan el que las anude a mi querer. Unas se diluyeron en el camino; otras siguen con butaca preferente en la película de mi vida. Es mi gran riqueza, una riqueza inmaterial que no cambio por nada: amar y ser correspondida.

La Palabra de Dios nos hace caer en la

cuenta de unos lazos especiales: *Con cuerdas humanas los atraía, con lazos de amor; yo era para ellos como los que alzan a un niño contra su mejilla,* (Os 11). El amor de Dios hacia nosotros es un amor sin condiciones, un amor único y distinto. Él se ata a noso-

Virgen Desatanudos

tros, se compromete por amor y siempre mantiene su Alianza.

Existe también la parte negativa de esta metáfora. Desde lo más simple: *tener un nudo en la garganta*, hasta lo más duro y complicado, cuando los nudos ya no son solo nudos, sino cadenas: vicios, ideologías, posturas... o las de los dictadores, opresores y violadores de los derechos humanos de cualquier tiempo. Y los nudos diarios de las desavenencias, caracteres opuestos, la enfermedad, los problemas familiares...

Sin agotar el tema, recomiendo para los nudos negativos la devoción a María Desatanudos, advocación que el Papa ha divulgado por todo el mundo. Una pintura nos la presenta con un ángel a su izquierda que porta una cinta llena de nudos y otro a su derecha que recoge la misma cinta ya desatada, además aplasta con su pie a la serpiente, la verdadera inductora del pecado.

¿Qué más decir? Adhirámonos con fuerza a los lazos que nuestro Dios nos tiende y, con esos lazos, anudemos nuestro querer a nuestros semejantes.

**María Victoria Aymerich,
hermana de la Consolación**

pensaments

La mar Mediterrània, un cementeri marí

Empesos per les guerres, la fam i la violència que pateixen als seus països d'origen, milers de persones es llancen, desesperades, a la recerca d'un futur millor, emprenent, en condicions molt precàries, una aventura incerta i arriscada que sovint acaba tràgicament. Una iniciativa legítima i raonable que, vergonyosament, els posa en mans d'organitzacions criminals que es dediquen al contraban d'éssers humans, als qui enganyen i exploten. Després de pagar un preu abusiu, els amunteguen en unes embarcacions molt fràgils i vulnerables, en circumstàncies inhumanes.

El degoteig de morts és incessant i quasi invisible. Les xifres, escandaloses, per habituals ja no mouen les nostres consciències. Aquest drama reiterat només suscita la nos-

tra atenció quan se'n parla als informatius del dia.

La ruta migratòria mediterrània és una de les més letals del món. I, tanmateix, paraules, inútils condolències hipòcrites per a un problema al qual Europa ha donat l'esquena. La política migratòria europea s'ha mostrat

nefasta. Els estats membres es mostren incapaçs de pactar una estratègia comuna que garanteixi la dignitat dels migrants i el compliment dels drets humans vulnerats.

Des d'una perspectiva humanista i evangèlica, no hi cap altra resposta que l'atenció i l'acollida solidària i fraternal. És un imperatiu moral ineludible salvar les seves vides, garantir els seus drets i promoure la seva integració. Hem d'eixamplar la nostra sensibilitat, apropant-nos a la crua realitat que els toca patir per tal de conèixer bé i atendre els seus patiments i necessitats. Pot ser, així, serem capaços d'obrar amb misericòrdia: patir amb ells el seu drama i oferir-los la nostra ajuda.

Diego Dubón Pretus

Diumenge XX de Durant l'Any

Lectura de llibre del profeta Isaïes

56, 1. 6-7

Diu el Senyor: «Compliu els vostres deures, obrau el bé, que està a punt d'arribar la meva salvació, i de revelar-la meva bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la meva aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les meves festes dins la meva casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les seves víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

Salm responsorial 66

R: **Que us alabin les nacions, Déu nostre, que us alabin tots els pobles alhora.**

Lectura de la carta de Sant Pau

als cristians de Roma 11, 13-15. 29-32

Germans: Tenc una cosa per dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que som el vostre apòstol mir de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, ¿que no vindrà quan ells s'incorporin? ¿No serà un pas de mort a vida? Quan Déu ha concedit a qualcú els seus favors i l'ha cridat, no es fa mai enrera. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'elles que ara, mentre es compadia de vosaltres no li heu estat obedients. Déu ha deixat uns i altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

15, 21-28

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó i sortí d'allí una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada.» Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Deixau-la anar d'una vegada: no fa més que seguir-nos i cridar.» Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.» Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudau-me.» Jesús li respon: «No està bé prendre el pa dels fills per tirar-lo als cussats.» Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cussats mengen les miques que cauen de la taula dels amos.» Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com tu vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

Lectura del libro de Isaïes 56, 1. 6-7

Esto dice el Señor: «Observad el derecho, practicad la justicia, porque mi salvación está por llegar, y mi justicia se va a manifestar. A los extranjeros que se han unido al Señor para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores, que observen el sábado sin profanarlo y mantienen mi alianza, los traeré a mi monte santo, los llenaré de júbilo en mi casa de oración; sus holocaustos y sacrificios serán aceptables sobre mi altar; porque mi casa es casa de oración, y así la llamarán todos los pueblos».

Salmo responsorial 66

R: **Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.**

Lectura de la carta del apóstol

san Pablo a los Romanos 11, 13-15. 29-32

Hermanos: A vosotros, gentiles os digo: siendo como soy apóstol de los gentiles haré honor a mi ministerio, por ver si doy celos a los de mi raza y salvo a alguno de ellos. Pues si su rechazo es reconciliación del mundo, ¿qué no será su reintegración sino volver desde la muerte a la vida? Pues los dones y la llamada de Dios son irrevocables. En efecto, así como vosotros, en otro tiempo, desobedecisteis a Dios; pero ahora habéis obtenido misericordia por la desobediencia de ellos, así también estos han desobedecido ahora con ocasión de la misericordia que se os ha otorgado a vosotros, para que también ellos alcancen ahora misericordia. Pues Dios nos encerró a todos en desobediencia, para tener misericordia de todos.

Lectura del santo Evangelio según san Mateo

15, 21-28

En aquel tiempo, Jesús salió y se retiró a la región de Tiro y Sidón. Entonces una mujer cananea, saliendo de uno de aquellos lugares, se puso a gritarle: «Ten compasión de mí, Señor, Hijo de David. Mi hija tiene un demonio muy malo.» Él no le respondió nada. Entonces los discípulos se le acercaron a decirle «Atiéndela, que viene detrás gritando». Él les contestó: «Sólo he sido enviado a las ovejas descarriadas de Israel.» Ella se acercó y se postró ante él diciendo: «Señor, ayúdame». Él le contestó: «No está bien tomar el pan de los hijos y echarlo a los perritos». Pero ella repuso: «Tienes razón, Señor; pero también los perritos se comen las migajas que caen de la mesa de los amos». Jesús le respondió: «Mujer, qué grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas». En aquel momento quedó curada su hija.

Universalitat del ministeri de Jesús

Diumenge passat, al passatge de Jesús caminant sobre l'aigua, vam escoltar les paraules de Jesús: «*Quina poca fe!*», dirigides a Pere, i avui llegim: «*Dona, quina fe que tens!*», paraules dirigides a una cananea. En diferents ocasions Jesús lamenta la poca fe dels deixebles, enfront d'algunes persones que posen de manifest una gran fe i, precisament, no pertanyen al poble jueu - és el cas del centurió (Lc 7, 1-10) i el que se'ns presenta avui. A tots dos es destaca la gran fe i humilitat d'unes persones estrangeres que són acollides i ateses per Jesús. La Bona Nova és per a tothom, per als de dins i també per als qui són fora de l'Església.

Resulta prou sorprenent i, a la vegada, encisadora, l'escena que ens descriu Mateu. Jesús inicia la conversa amb la cananea, seguint els prejudicis jueus, només ells són el poble escollit, però aquí veiem com va rectificat la seva posició i el més significatiu és que sigui una persona de nul·la rellevància: una dona i, a més, estrangera, qui aconsegueixi aquest canvi d'actitud en Jesús -que ha escoltat Déu a través d'aquesta dona-.

Aquella cananea confiava en Jesús, estava convençuda que podia ajudar-la i el que desitjava era importantíssim per a una mare: la curació de la seva filla. Aquestes dues premisses fan que no es rendeixi davant l'aparent indiferència de Jesús i el clar refús dels deixebles que la consideren simplement un incordi, sinó que segueixi insistint i contestant amb valentia, però amb un cor humil: «*Es prosternà i digué: Senyor, ajudau-me*». Efectivament no anava gens desencaminada perquè Jesús va venir al món per expressar la misericòrdia de Déu envers tothom sense exclusions de cap tipus i, efectivament, Jesús acaba fent realitat la seva petició: «*Dona, és gran la teva fe. Que es faci com tu vols*».

D'aquest fragment podem aprendre com és d'important la pregària persistent quan es desenvolupa com una conversa amb el Senyor i no com un simple monòleg de peticions adreçades a Déu.

Teresa Jansà

San Onofre, eremita

Este santo ermitaño vivió en el siglo IV permaneciendo como solitario en la Tebaida de Egipto. Fue muy venerado en Oriente desde el tiempo en que, al cesar las persecuciones del Imperio romano floreció especialmente en Egipto, en Siria y en Palestina un gran desarrollo de vida eremítica y monástica. Este movimiento de espiritualidad fue el inicio de un sistema de vida consagrada que se iba difundiendo y que atraía a cristianos que se acercaban admirados a estos buscadores de una santidad no del todo alejada de la vida de la Iglesia.

San Atanasio, el obispo y patriarca de Alejandría mantuvo mucho contacto con los monjes de los desiertos de Egipto y san Agustín manifiesta en el libro de las Confesiones, cómo el ejemplo de estos monjes y ermitaños influyó en su conversión de vida. Posteriormente en Rusia muchos eremitas eran considerados como

maestros de vida espiritual y buenos consejeros de los fieles que iban a consultarles.

En tiempo de las cruzadas se difundieron mucho en Europa la historia y las leyendas sobre la vida de san Onofre, cuyo nombre se hizo frecuente en la administración del bautismo. Se dice que habitó en una gruta situada en una isla del río Nilo o de un afluente del mismo, y que pasó desapercibido hasta que lo halló san Pafnucio estando ya casi moribundo el solitario, pudiendo así conocer su prolongado retiro y sus virtudes, y luego le dio cristiana sepultura. Algunas reliquias suyas se veneraban en Alemania, y en el museo del *Ermitage* de San Petersburgo se halla una notable pintura del santo, obra de José de Ribera fechada hacia el año 1637. En Ciutadella una pequeña iglesia llevaba su nombre, donde está el mercado, y el retablo con la figura de san Onofre pasó luego a la iglesia del Santo Cristo.

Agenda

Col·lecta diverses necessitats

A totes les misses d'aquest diumenge 20 d'agost es recollirà la col·lecta per a les diverses necessitats de l'Església.

Concert d'orgue

Dijous 24 d'agost, a les 20.30 h, concert d'orgue a càrrec de Juan San Martín, a l'església de Santa Maria de Maó. Entrada gratuïta.

Festa del Martiri de Sant Joan Baptista

-A Ciutadella: Divendres 25 d'agost, a les 20 h, Eucaristia presidida pel bisbe Gerard a l'ermita de Sant Joan de Missa. Tot seguit, actuacions del grup folklòric Sant Isidre i del grup Feim Poble. Venda de menjar i rifes a benefici de l'ermita. Servei d'autobús disponible. Us podeu apuntar a les parròquies abans del 24 d'agost.

-Dimarts 29 d'agost, a les 20 h, celebració de vespres a l'ermita de Sant Joan de Missa.

-A Maó: Dimarts 29 d'agost, a les 18.30 h, Eucaristia a l'ermita de Sant Joan dels Vergers. Tot seguit, bereneta i rifes de productes artesanals. *Podeu adquirir el tiquet per a la bereneta a la parròquia de sant Francesc. (No hi haurà missa a Sant Francesc a les 18.30 h)

Jornada Mundial de la Joventut Lisboa 2023 (II)

“Què ens portam a casa? Resplendir, escoltar i no tenir por!”

La convivència dels joves amb el Papa Francesc ha estat un dels moments més especials de la Jornada Mundial de la Joventut. En l'acte de Benvinguda, el Viacrucis i la Vigília el Sant Pare va compartir missatges que han quedat gravats en el cor dels joves com “Déu t'estima com ets i així et crida. A l'Església hi ha lloc per a tothom” i “Brillam, quan, acollint Jesús, aprenem a estimar com Ell. Estimar com Jesús, ens fa lluminosos, ens porta a fer obres d'amor.”

El grup va compartir amb el bisbe Gerard dues catequisis a Lisboa, que van ser un espai de fraternitat, diàleg, reflexió i pregària. La segona es va celebrar a l'església Senhor Jesus dos Aflitos Cruz Quebrada, juntament amb joves de Portugal, de Cadis i voluntaris de la JMJ.

A la primera part alguns dels joves van compartir el seu testimoni de fe, explicant com experimenten l'amor de Jesús en la seva vida i com la fe els ha ajudat en moments complicats. En aquest sentit, va ser molt emotiu escoltar el testimoni de Maria, vídua i mare d'un jove drogoaddicte mort recentment.

Finalment, el bisbe Gerard va expressar que tots esteim cridats a transmetre la misericòrdia i l'amor de Déu i que tots som estimats i perdonats per Ell. La Jornada Mundial de la Joventut ens ha demostrat que són molts els joves que, impulsats per l'amor de Déu, volen construir un món més fraterno i solidari. Que aquesta experiència ens animi a tots a anunciar la llum, l'esperança i l'amor de l'Evangelí de Jesús.

Fotos: Bisbat de Menorca

Segle XX: la primera abadessa

Amb el canvi de segle, el convent de Concepcionistes va experimentar un canvi de títol. Va afectar particularment a la funció i representació del càrrec de priora, que va ser substituït pel d'Abadessa. Fou implantat el 1914, i la primera monja a ostentar-lo fou sor Margarita Cardona, que ho va desenvolupar diverses vegades, sovint alternant-se amb sor Concepción Echarri.

Molt especial, però, va ser la data de 1926, quan l'Església catòlica va celebrar la festa de la beatificació de Beatriz de Silva, fundadora de l'Orde.

Com és prou sabut Santa Beatriz de Silva va ser la personalitat que va instituir l'Orde de la Immaculada Concepció. Havia nascut per devers l'any 1426, i traspasada el 1492. Encara que no es té absoluta certesa, sembla que havia nascut a Campomayor, en la regió portuguesa de l'Alentejo, però va morir a Toledo. Va ser el Papa Inocenci VIII l'autoritat que va autoritzar el nou orde, primer sota la regla cistercenca i, després, sota un reglament propi.

En aquells moments, l'edifici conventual havia estat objecte de millores i de reformes, dutes a terme a les darreries del segle XIX. El 1882, hi formaven la comunitat un total de vint-i-cinc monges. El 1889 l'església havia estat objecte d'una rehabilitació ben important. La volta de canó primitiva va ser substituïda per un sostre de caràcter cassetonat, tal com actualment el podem contemplar. El bisbe Salvador Castellote, el

5 de gener de 1899, feu la consagració de l'altar major, format per una gran peça de marbre blanc. Per a l'ocasió s'havia fet dur de Barcelona una imatge del Sagrat Cor de Jesús, per tal de ser destinat a l'altar major. L'obra havia estat treballada en el taller català de Segundo Vancells, en el carrer de Santa Ana d'aquella capital.

Un cronista de l'època va escriure que la talla era de gran dimensió; i l'actitud i l'expressió de Jesús reflectia l'alta autoritat de Crist, i, a la vegada, la mansuetud i humilitat pròpies dels trets característics del Deífic Cor. La benedicció episcopal comptà amb el padrinatge de Joan Taltavull Galens i Magdalena Cheli de Febrer.

En esclatar la revolució de 1936 i la llarga guerra civil de tres anys, les religioses van ser obligades a sortir del monestir. El convent i l'església, entretant, van ser ocupats com a presó formant-se una espècia de nova "clausura" forçosa.

No seria sinó l'11 de febrer de 1940 quan les religioses van prendre possessió de nou del convent. En aquesta nova etapa de la història concepcionista, el fet més significatiu ha estat, sens dubte, establir la constant adoració del Santíssim Sagrament, que, trobant-se solemnement exposat durant gairebé tot el dia, és acompanyat i visitat sense interrupció per les monges i per moltes persones del poble de Maó i els transeünts

Al llarg dels darrers cinquanta anys l'edifici del monestir ha experimentat moltes millores, gràcies al treball de les monges i a determinades ajudes de benefactors de la comunitat.

El 1988 el presbiteri de l'església conventual va ser objecte d'una remodelació fonamental d'acord amb les directrius litúrgiques del Concili Vaticà II, amb l'assessorament del liturgista Pere Farnés i de l'arquitecte Joan Gomila, ocasió propícia perquè el 17 d'agost el bisbe de llavors, Anto-

Presbiteri de l'església (Foto: Concepcionistes)

ni Deig i Clotet, procedís a la Dedicació de l'Església. Les quatre creus de marbre que es poden veure a les parets així ho indiquen.

Són moltes les religioses que han deixat bona memòria, i que han enaltit la història del convent. Potser podríem recordar, d'entre els noms més contemporanis a nosaltres, el cas de sor María Beatriz Lizarraga Zabaleta, morta a 82 anys l'abril de 1992, després de quinze anys de professió religiosa a la Casa de Maó. Havia tingut una singular vocació. Nascuda a Leiza (Navarra), s'havia casat als 17 anys amb un agricultor de bona posició, vidu, i que li va donar altres sis fills. Tan bon punt ella va quedar vídua, va ingressar en el monestir de Maó, on ja hi eren professes les seves dues filles. La crònica necrològica del seu traspàs relatava el següent: «En el convento, silenciosa, humilde, trabajadora y sacrificada, se ocupaba de la cocina y ayudaba en todo lo que sus años y su salud le permitían. Sus años de religiosa han transcurrido en una vida escondida con Cristo en Dios. Amada y respetada de toda la comunidad, los años y los achaques, que llevó con admirable paciencia y ofreciéndolos por la Iglesia y por todos los necesitados de a gracia de Dios, han acabado por conducirla a los brazos del Padre».

La comunitat concepcionista, plena d'esperit missioner, va acollir el 2004 la crida de Mons. Àngel Garachana, bisbe de Sant Pere Sula, a anar a aquesta diòcesi hondurenca a fundar-hi un monestir de vida contemplativa. L'octubre del 2004 sortien cap a Honduras sor María Dolores Arribillaga i sor Francisca Ullauri (equatoriana). Allà se'ls van afegir dues concepcionistes mexicanes, sor Laura Laguna i sor Imelda Garduño. Ben prest, el 2006 es va inaugurar el monestir i el 2007 l'església i l'hostatgeria que porta associada.

Miquel Àngel LIMÓN PONS

Façana del Monestir de La Sabada (Hondures) (Foto: Concepcionistes)